

Josep Vicent Boira

Isaïes es va aturar a Ceuta

Com Crist s'aturà a Èboli, el profeta Isaïes sembla haver-se detingut a les portes de Ceuta. Els immigrants morts en els successos de principis de febrer segueixen repassant amb el seu dit, incrèduls, les línies que molts coneixem: "Parteix el teu pa amb el famolenc, allotja els pobres sense sostre, vesteix el que veus nu"... "però sempre que no siga subsaharià" sembla que volen afegir-hi alguns.

A partir d'ací raó d'Estat, una tirania quotidiana, contra Isaïes: "Quan bandeges de tu l'opressió, el gest amenaçador i la maledicència, quan partisques el teu pa amb el famolenc i assacies l'estómac de l'indigent, brillarà la teua llum en les tenebres". Isaïes, definitivament, es va aturar davant les portes, tanca- des i blindades, de Ceuta.

Molts dels qui manen, dels qui els voten, dels qui els animen no volen reconèixer que el mateix Jesús va ser un emigrant, un perseguit i un pròfug. Emigrant per dues vegades, la primera quan els seus pares el van arrossegar a l'exili d'Egipte fugint de la persecució d'Herodes el Gran, com relata Mateu, i després quan va tornar per a instal·lar-se a Natza- ret. Perseguit perquè la seua senzilla existència, suposadament, amenaçava el poder del rei i, en conseqüència, pròfug per la necessitat de salvar la seua vida.

Aquest emigrant, pròfug i perseguit que va ser Jesús no haguera tingut la més mínima possibilitat de salvació en un món com el nostre, farcit de papers, segells, timbres i plagat de controls i tanques metàl·liques. La seua veu s'haguera fet bocins davant les concertines que coronen les nostres barreres. Aquesta és una nova prova que, avui, l'Església catòlica s'enfronta al repte de variar el seu axioma tradicional que certificava que el temps era superior a l'espai. Déu es troba, sí, en el temps i es manifesta en els proces-

sos en curs, com ha assenyalat el papa Francesc, però l'ésser humà, i especialment la seua maldat, es mostren més que mai en l'espai.

El missatge de Jorge Mario Bergoglio comença a introduir, amb molt sentit, el matis geogràfic en la seua argumentació fonamental. "Viure descentrat", "habitar a la perifèria", "existir fora d'un mateix", "eixir de la nostra pròpia existència",

MESEGUER

"obrir espais nous"... són referències que ens mouen a alterar la geografia de l'estatu quo. Francesc ens convida a no caure en la temptació de "domesticar les fronteres, sinó a eixir a la trobada d'aqueixes mateixes fronteres".

I ho fa perquè intueix, al meu modest entendre, que és a les fronteres, les de la vida, de l'amor, de la ciència i per descomptat de la nació, on es juga el destí d'un ésser humà. S'avança per la frontera, no per les càlides terres mitjanes. "Som els confins del món. El límit no és quel-

com extern, extrínsec. L'encarnem, l'habittem. Açò som", va escriure el filòsof Eugenio Trias.

La incertesa geogràfica (i la fermesa temporal) de la qual l'Església catòlica és hereva s'està acabant. Abraham, per la fe, va eixir sense saber on anava. Els immigrants subsaharians tampoc sabien ben bé on es ficaven. Però ací estàvem nosaltres per a recordar-s'ho! Isaïes es va aturar a Ceuta i amb ell, la idea que no és un qui fixa el temps i el lloc per a trobar-se amb Déu, sinó que és Ell mateix qui ho fa. No, ja no és així.

Avui és el Ministeri de l'Interior qui fixa on s'acaba el camí, on finalitza el trajecte, on s'interromp el caminar, el fer, el cercar... I en veure un d'aqueixos immigrants subsaharians, convenientment agrupats en "allaus" mostrats impudicament amb objectius infrarojos que ressalten el seu caràcter d'objectiu missilístic, és el Ministeri de l'Interior qui decideix que no, que ja no es pot cercar Déu en tota vida humana, que Déu no està en la vida de totes les persones i menys si eres subsaharià. I que ja és hora de portar la frontera a casa per a "donar-li un vernís i domesticar-la". Explica el papa Francesc que és el temps el que inicia els processos i l'espai el que els cristal·litza i que la missió dels cristians no és ocupar espais, sinó engegar processos. Tal vegada ho deia perquè els espais ja estan ocupats.

Confiar en el temps? Sí. Treballar en l'espai? Sens dubte. Res com un instant de la vida de Joan XXIII va reunir en si mateix la disjuntiva davant la qual l'Església catòlica es mou avui en el món. Recorde una fotografia en la qual se'l veu meditatiu davant d'un enorme globus terraqüi... L'autor de l'encíclica *Pacem in terris* tal vegada pensava que el seu potent missatge de pau universal, ubic i global, necessitava una mica més de sensibilitat geogràfica, especialment davant aqueixes fronteres que són capaces de detenir, fins i tot, els profetes.●

Joana Bonet

Fins a l'últim raig de sol

He de confessar que la relació dels individus amb les hores em fascina. El temps s'escola o s'allarga com un xiclet insípid. Sempre que puc, procuro indagar sobre els hàbits de la gent que m'interessa: a quina hora s'escriuen, quan fan exercici i, en el cas de les dones que concilien treball i família, com executen malabarismes horaris en coincidir els actes de les vuit del vespre amb el sopar de la canalla. Quan es tenen fills, una es qüestiona la frontera entre el vespre i la nit, que representa l'ebullició pública. Les presentacions de llibres, estrenes, taules rodones es programen quan la corba del dia davalla i a les cases amb mainada s'agita un frenesí de tovalloles molles, pintes doloroses, purés de verdures i terrors nocturns. Tot això succeeix, comprimit en uns 120 minuts, mentre fora el món se saluda perfumat, "fa contactes" i multiplica el temps que no té.

Expressions com ara *gestió del temps*, *hores productives* o *higiene del somni* proliferen avui dia, quan hi ha *coaches* per a tot, fins i tot per organitzar-se un horari com qui escriu una partitura. I la partitura espanyola porta malament el compàs amb el rellotge internacional. Ens fiquem al llit més tard que qualsevol veí nostre europeu, dormim una hora menys, esmorzem

Proliferen expressions com ara 'gestió del temps', 'hores productives' o 'higiene del somni'

quan d'altres dinen i el nostre *prime time* comença quan belgues o alemanys ja s'han pres el diazepam.

La setmana passada *The New York Times* publicava el tema en portada, i ens renyava per sopar tan tard i fer la migdiada, encara que aquest dolç costum que tants savis han aplaudit tot just ens el permetem els caps de setmana. Les fotos que acompanyaven el reportatge no mostren un espanyol mandrós en un sofà d'Ikea o una terrassa amb encant, sinó que retraten una imatge barroera, a anys llum de la tosuda marca Espanya. I apelen a la nostra pobra cultura a l'hora d'economitzar el temps. La que tantes vegades han exposat Ignasi Buqueras i la seva Comissió Nacional per a la Racionalització dels Horaris Espanyols amb els altres països de la UE, relacionant la nostra extensa jornada laboral amb la nostra baixa productivitat. Però, en canvi, no assenyalen dos obstacles de pes: d'una banda, l'antiga creença que fer un munt d'hores a la feina significa fer mèrits i donar exemple. Sens dubte un assumpte difícil per modificar en temps de precarietat i atur, però que ens aïlla de l'agenda internacional. El segon obstacle és encara més inassequible: les coses no succeeixen linealment, una darrere d'una altra, sinó que sovint se simultaniegen, i un instant cap dintre d'un altre instant. Quan la llum del dia s'allarga, també sembla que la vida s'allargui. D'aquí que vulguem aprofitar fins a l'última glopada de claror. No, no és que ens delim per la facècia, siguem troneres, amants de la migdiada i desorganitzats. El de l'espanyol, català, basc i gallec és un somni d'omnipotència. El que volem és viure més que ningú.●

DEBAT. La crisi social / Carles Barba

Infància i Catalunya al 2014

enguany celebrem el 25è aniversari de l'aprovació de la Convenció sobre els Drets de l'Infant. La celebració coincideix en un any especialment transcendent per a Catalunya, en què vol definir el seu futur com a nació.

Ambdues coses succeeixen en un context d'una dura crisi que repercuteix de forma asimètrica en els ciutadans i particularment en els infants, els més vulnerables entre els més febles.

Catalunya té el repte de ser exemplar en matèria d'infància i de comportar-se com un Estat de primer nivell en la garantia dels seus drets. Pot fer-ho i ho ha de fer. Pot fer-ho perquè disposa de quatre actius molt importants: 1) Un marc jurídic potent

configurat a partir de l'Estatut del 2006 que consagra el principi de l'interès superior de l'infant, els seus drets i les competències per fer-ho. A més compta amb les lleis de Serveis Socials (2007), d'Educació (2009) i d'Infància (2010).

2) Dos importants instruments de control i seguiment. El Parlament va crear el 2012 una comissió d'infància transversal i el Síndic de Greuges elabora anualment l'informe sobre l'estat dels drets dels infants.

3) Un Pacte per a la Infància de Catalunya signat al juliol del 2013 amb un ampli consens que porta associats compromisos de tots els actors públics i privats i amb un pla integral de govern de la Generalitat i el compromís de l'acció dels ajuntaments.

4) Una societat civil fortament compromesa: 1.300 entitats dedicades als infants, amb 80.000 voluntaris i 14.000 treballa-

dors; la comunitat educativa i el seu grau de compromís i professionalitat, així com l'ingent quantitat d'iniciatives culturals i esportives.

Ho ha de fer per raons ètiques i de projecte. Un país que no cuida els ciutadans més vulnerables està malalt. Alhora, un país que no vetlla ni inverteix en la seva infància no té futur. Només si es garanteix l'equitat, el benestar i l'educació dels infants, Catalunya pot albirar un futur possible. Al 2014 Catalunya ha de decidir també sobre la seva infància. En un any tant significatiu, el Parlament hauria de declarar la seva adhesió a la Convenció Internacional i presentar, com un Estat més, l'informe de compliment dels Drets de l'Infant a Catalunya, amb propostes de millora i objectius de futur que situïn l'educació i la lluita contra la pobresa infantil entre les prioritats.●